

Koltai Istvánné És Koltai Károly

Ez a Karcsi jobbra és mellette én. Ez egy családi kép, amikor még együtt voltunk, és még Karcsi se volt nő. Itt Karcsi már az egyetem után lehetett, tehát akkor ez az 1970-es évek eleje lehet. A gödi telkünkön készült a kép.

Volt egy telkünk, amit az Élelmezésügyi Minisztérium adott el. A minisztériumban valaki bogarat ültetett a férjemnek a fülébe, nem akarta megvenni, de addig mondta neki, amíg beduruzsolta, hogy meg kell venni. Ez akkor volt, amikor divatba jött, hogy telket veszünk [az 1970-es években]. Pont a minisztériumnak az üdülője mellett volt Gödön. Kicsi volt az a telek, oda nem fértek el [az ismerősök]. Rendes kőház volt rajta, de oda éppen csak hogy befértünk. Minden héten kint voltunk. Csináltunk kis konyhakertet, de nem nekünk való volt. Pista értett hozzá, de fizikailag nem volt már hozzá ereje. Aztán a Pista meghalt, és akkor a Karcsi leült, újságot olvasott. "Na akkor mit dolgozunk?" És olvasta tovább az újságot. Akkor megszólalt az unokám, Andris: "Ha akarjátok, majd én lenyírom a füvet." 10 éves volt. Mondom, "Jó, nyírjad akkor". Senki nem értett semmihez. Aztán eladtuk inkább, mint hogy tönkretegyük.

Nyaralni mentünk mindenhová, ahová adtak jegyet [beutalót] -- Jugoszlávia, Románia, tengerpart, Kelet-Németország. Mi eljöttünk haza, és másnap fal volt a két országrész között. [A két Berlint elválasztó fal felállításáról beszél.] Ezek a szakszervezet által szervezett társasutazások voltak. Nagyon jók voltak, én mindenből kivettem a részemet, én mindig rengeteg jutalmat kaptam. Olyan nem volt, hogy én nem mentem üdülni -- családosan természetesen. Minden évben belföldön. Nem én kértem, adták. Komolyan, ez szabályosan így volt akkor még. Most már nem így van.